
Oláh András

AZ UTOLSÓ SZÓ JOGÁN

hozzá kellett volna tenni
a szavakhoz valamit
egy fintort egy gúnyos
ajkbiggyesztést sajnálkozó
mosolyt megvető tekintetet
hogyan hitelesítsük jelentésüket –
morfondírozott Giordano
miközben a füst már a szemét
csípte a torkát mardosta
de mikor a fölcsapó
lángnyelvek közt
egy pillanatra föltűnt
a máglya fényében gyönyörködők
elégedett vigyora
hirtelen rádöbbsent:
szavak sem kellenek
az igazság nem a szavakban
keresendő – rá van az
az arcokra írva – – –

EZREDEVÉGI UGAR

dudva muhar és dúlt hitek
te átokverte kis sziget
káromlásból katedrális
Pusztaszertől Segesvárig

te őrült te szent te drága
féltesünk folyamnyi ága
ütöttek beléd vasszöget
ástak néma sírgödröket

Endre Attila s te Sándor
szavatok mindegyre vádol
kompországunk levetkezett
égtájak rongya: céda lett

világosítsd fel gyermeked
a börtönrács is vétkezett
és kígyóméreg járta át
szabadságunk humuszát.

FÉLBE MARADT MONDAT

egy félbe maradt mondat
rejtőzködik a behúzott
szárnyú szavak és ellopott
igazmondás ösvényén

– valami nagyon elkésett...
önnön romjaink alatt
nappalok csörömpölnek
mint betört ablakok

örökkévaló félelemben
forgolódnak a csillagok
szavak szuszognak – *papír-*
lapokra deportálva éliünk